

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 9:

Forslag til folketingsbeslutning om en udvidelse af kredsen af medier omfattet af medieansvarsloven.

Af Aage Frandsen (SF) og Anne Baastrup (SF).
(Fremsat 7/10 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Dette beslutningsforslag fra SF opfordrer regeringen til at fremsætte forslag om ændring af medieansvarsloven, så der sker en udvidelse af kredsen af medier omfattet af loven.

Hovedformålet med medieansvarsloven er at sikre de bedst mulige vilkår for ytrings- og informationsfriheden og dermed også for samfundsdebatten. Derfor indeholder medieansvarsloven et særligt medieretligt ansvarssystem, der bl.a. indebærer, at kredsen af personer, som kan drages til ansvar er begrænset, og at der samtidig altid er mindst én person, der er ansvarlig for det pågældende medies indhold. Det vil i langt de fleste tilfælde være redaktøren.

Kl. 14.00

Det særlige redaktøransvar sikrer, at artikler m.v. kan offentliggøres uden navn og forblive unavngivne og anonyme. Anonyme forfattere og kilder er således ansvarsfri. I stedet er redaktøren ansvarlig for artiklerne på et objektivt grundlag. Samtidig sikrer redaktøransvaret, at medarbejderne ved aviser m.v., som falder uden for ansvarskredsen, ikke kan blande sig i det redaktionelle indhold med henvisning til ansvarsrisikoen.

Medieansvarsloven omfatter direkte de traditionelle medier, dvs. de trykte aviser, radio og tv. Andre medier end de traditionelle medier, f.eks. netaviser, kan også være omfattet af medieansvarslovens særlige ansvarssystem, men det forudsætter dels en anmeldelse til Pressenævnet, dels at mediet opfylder nogle basale kriterier i medieansvarslovens § 1, nr. 3.

Efter lovens § 1, nr. 3, omfatter medieansvarsloven således tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden, hvis de har karakter af en nyhedsformidling, som kan ligestilles med formidling fra de traditionelle medier. Det vil for det første siges, at stof-

fet skal udbredes til offentligheden, hvilket indebærer, at alle skal kunne få adgang til stoffet. Dernæst skal der være tale om nyhedsformidling.

For at der kan være tale om nyhedsformidling, skal der være tale om en envejskommunikation, så modtagerne ikke kan påvirke produktet. Debatfora og lignende på internettet vil således f.eks. ikke være nyhedsformidling. Nyhedsformidling forudsætter også, at der er en selvstændig bearbejdning af det stof, der udsendes som nyhedsstof. En ren videregivelse af nyhedsstof vil således ikke være omfattet. Endelig er det et kriterium i lovens § 1, nr. 3, at der skal være tale om en periodisk udbredelse.

Medieansvarsloven bygger på et meget grundigt udvalgsarbejde i Medieansvarsudvalget. Spørgsmålet om, hvorvidt medieansvarsloven skulle omfatte andre medier end de traditionelle medier og i givet fald under hvilke betingelser, blev overvejet meget grundigt af udvalget.

Udvalgets udgangspunkt var, at der skal foreligge særlige grunde for, at man vil lade andre massemedier end de periodiske skrifter, radio og tv være omfattet af det særlige medieretlige ansvarssystem. Herved sikres det, at det medieretlige ansvar fastholdes som noget for så vidt enestående og specielt i forhold til den almindelige straf- og erstatningsansvarsordning og ikke bliver udvandet.

Udvalget er på den anden side enig om, at man ikke kan nøjes med at lade en medieansvarslov omfatte den trykte presse, radio og fjernsyn. Det er bl.a. nødvendigt at sikre, at det ikke i relation til spørgsmålet om det presseretlige ansvar bliver afgørende, hvordan produkterne distribueres.

Hvis f.eks. et dagblad vælger at distribuere det samme nyhedsstof både traditionelt via trykte aviser og via nettet som en netavis, må begge nyhedstjenester selvfølgelig være omfattet af de særlige ansvarsregler, ellers ville der kunne opstå den situation, at en unavngiven artikel i avisen pådrager bladets redaktør et ansvar, mens samme artikel formidlet elektronisk af dagbladet medfører ansvar efter lovgivningens almindelige ansvarsregler, således at forfatterens anonymitet ikke er beskyttet og redaktørens ansvar ikke er objektivt.

Udvalget fandt imidlertid ikke, at det var muligt at afgrænse de elektroniske nyhedsformidlinger, der ønskes omfattet af det særlige ansvarssystem, med et enkelt kriterium hverken af formel eller materiel karakter. Det må i stedet af-